

*Sygn. akt IV Ka 24/15*

## WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

*Dnia 30 kwietnia 2015 roku.*

*Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:*

*Przewodniczący SSO Krzysztof Gąsior (spr.)*

*Sędziowie SO Sławomir Gosławski*

*del. SR Małgorzata Krupska - Świstak*

Protokolant sekr. sądowy Agnieszka Olczyk

*przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Piotrkowie Trybunalskim Izabeli Stachowiak*

po rozpoznaniu w dniu 24 kwietnia 2015 roku

sprawy **P. K. (1)**

oskarżonego z art.280§1 kk, z art.158§1 kk

**A. M.**

oskarżonego z art.280§1 kk, z art.158§1 kk

**K. S.**

oskarżonego z art.280§1 kk, z art.158§1 kk

**Ł. S.**

oskarżonego z art.280§1 kk, z art.158§1 kk

z powodu apelacji wniesionych przez prokuratora w stosunku do wszystkich oskarżonych i przez obrońcę oskarżonego Ł. S.

od wyroku Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim

z dnia 4 kwietnia 2013 roku sygn. akt II K 223/12

na podstawie art. 437 § 1 kpk, art. 438 pkt 3 kpk, art. 635 kpk w zw. z art. 627 kpk, art. 624 § 1 kpk, art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity: Dz. U. Nr 49 poz. 223 z 1983 roku z późniejszymi zmianami)

**1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:**

- uzupełnia opis przypisanego oskarżonym P. K. (1), A. M., K. S. i Ł. S. w pkt 1 czynu, w ten sposób, że przyjmuje, iż działali oni publicznie i bez powodu, okazując przez to rażące lekceważenie porządku prawnego,

- podstawę prawną skazania i wymiaru kary co do oskarżonych P. K. (1), A. M., K. S. i Ł. S. uzupełnia o przepis art. 57 a § 1 kk,

- podstawę prawną warunkowego zawieszenia wykonania kary wobec oskarżonych P. K. (2), A. M. i K. S. uzupełnia o przepis art. 69 § 4 kk;

**2. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;**

**3.** zasądza od oskarżonych P. K. (1), A. M., K. S. i Ł. S. na rzecz Skarbu Państwa kwoty po 10,00 (dziesięć) złotych tytułem zwrotu wydatków postępowania odwoławczego;

**4.** zwalnia oskarżonego Ł. S. od opłaty za II instancję.

Sygn. akt IV Ka 24/15

## UZASADNIENIE

P. K. (1), K. S., A. M., Ł. S. zostali oskarżeni o to, że:

I. w dniu 14 października 2011 roku w miejscowości T., ul. (...), woj. (...), wspólnie i w porozumieniu i inną nieustaloną osobą, co której wyłączono materiały do odrębnego postępowania, po uprzednim doprowadzeniu A. D. do stanu bezbronności poprzez uderzanie pięściami po twarzy i kopanie nogami po całym ciele i głowie, dokonali zaboru z wewnętrznej kieszeni kurtki w celu przywłaszczenia portfela wartości 15 złotych wraz z zawartością pieniędzy w kwocie 15 złotych oraz odzieży roboczej o wartości 50 złotych wszystko o łącznej wartości 80 złotych czym spowodowali u pokrzywdzonego obrażenia ciała w postaci wieloodłamowego złamania kości twarzoczaszki, stłuczenia twarzy i klatki piersiowej to jest obrażenia ciała inne niż określone w art. 156 k.k. powodując naruszenie narządu żucia i narządu oddechowego na okres czasu trwający dłużej niż siedem dni,

- tj. o czyn z art. 280 § 1 k.k.

II. w dniu 14 października 2011 roku w miejscowości T., ul. (...) woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu i inną nieustaloną osobą, co do której wyłączono materiały do odrębnego postępowania, wzięli udział w pobiciu S. S. (1) w ten sposób, że uderzali pięściami po twarzy i kopali nogami po całym ciele i głowie, czym spowodowali u S. S. (1) obrażenia ciała w postaci stłuczenia głowy i obu warg, stłuczenia prawego nadgarstka, wybroczyn krwawych na tułowiu oraz rozchwiania dwóch zębów szczęki, które to obrażenia spowodowały naruszenie narządu żucia na okres trwający dłużej niż siedem dni,

- tj. o czyn z art. 158 § 1 k.k.

- a nadto Ł. S. został oskarżony o to, że:

III. w dniu 14 sierpnia 2011 roku o godzinie 21.40 w miejscowości T., ul. (...) wspólnie i w porozumieniu z S. P. (1) i dotychczas nieustalonym mężczyzną, co do którego wyłączono materiały do odrębnego postępowania, dokonał rozboju na osobie K. P. (1) w ten sposób, że po uprzednim doprowadzeniu go do stanu bezbronności poprzez przewrócenie na ziemię i zadanie uderzeń w głowę przeszukał samochód osobowy marki B. o nr rej (...), a następnie dokonał zaboru w celu przywłaszczenia z kieszeni spodenek koperty z zawartością pieniędzy w kwocie 6122 złotych 45 groszy,

- tj. o czyn z art. 280 § 1 k.k.

Sąd Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim wyrokiem z dnia 4 kwietnia 2013 roku, w sprawie II K 223/12:

1. oskarżonych P. K. (1), K. S., A. M. oraz Ł. S. w miejsce zarzucanych im w punktach I i II aktu oskarżenia czynów uznał za winnych tego, że w dniu 14 października 2011 roku w miejscowości T. przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu wzięli udział w pobiciu A. D. i S. S. (1), w ten sposób, że K. S. uderzył pokrzywdzonego S. S. (1) w twarz, co spowodowało jego upadek na ziemię, a następnie razem z pozostałymi oskarżonymi uderzał S. S. (1) i A. D. pięściami

po twarzy i kopali nogami po całym ciele i głowie, a co spowodowało u A. D. obrażenia w postaci wieloodłamowego złamania kości twarzoczaszki, stłuczenia twarzy i klatki piersiowej, zaś u S. S. (1) spowodowało obrażenia w postaci stłuczenia głowy i obu warg, stłuczenia prawego nadgarstka, wybroczyn krwawych na tułowiu oraz rozchwiania dwóch zębów szczęki, które to obrażenia spowodowały naruszenie narządów ciała pokrzywdzonych na okres powyżej siedmiu dni, a oskarżeni narazili pokrzywdzonych na bezpośrednie niebezpieczeństwo nastąpienia skutku określonego w art. 156 § 1 k.k. i na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia, a swoim zachowaniem wyczerpali oni dyspozycję przepisu art. 158 § 1 k.k. i za tak przypisany czyn na podstawie art. 158 § 1 k.k. wymierzył im kary:

- a) K. S. 2 lata pozbawienia wolności,
- b) P. K. (1) i Ł. S. po 1 roku i 10 miesiącach pozbawienia wolności,
- c) A. M. 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności;

2. oskarżonego Ł. S. w miejsce czynu zarzucanego w punkcie III aktu oskarżenia uznał za winnego tego, że w dniu 14 sierpnia 2011 roku w Tuszynie, przy ul. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z dwoma innymi mężczyznami, w tym z S. P. (1), dokonali rozboju na K. P. (1) w ten sposób, że po uprzednim użyciu przemocy wobec pokrzywdzonego w postaci przewrócenia go na ziemię i przygnięcia go ciałem, zabrali w celu przywłaszczenia pieniądze, które pokrzywdzony miał w kieszeni spodni, w kwocie nie mniejszej niż 6.000 złotych, a następnie jeden ze sprawców uderzył jeszcze pokrzywdzonego ręką w lewe ucho, a swoim zachowaniem wyczerpał dyspozycję przepisu art. 280 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 280 § 1 k.k. wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności;

3. na podstawie art. 85 k.k., art. 86 § 1 k.k. jednostkowe kary pozbawienia wolności wymierzone Ł. S. w punktach I b i 2 wyroku połączył i wymierzył mu karę łączną 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

4. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 2 k.k. wykonanie orzeczonych wobec P. K. (1), K. S. i A. M. kar pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby 5 lat;

5. na podstawie art. 73 § 2 k.k. oddał oskarżonych P. K. (1), K. S. i A. M. w okresie próby pod dozór kuratora sądowego;

6. na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonych P. K. (1), K. S., Ł. S. i A. M. środek karny w postaci obowiązku naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem poprzez zapłatę na rzecz S. S. (1) kwot po 75 zł, a na rzecz A. D. kwot po 50 zł oraz środek karny w postaci częściowego zadośćuczynienia za doznaną krzywdę poprzez obowiązek zapłaty na rzecz S. S. (1) kwot po 2.500 zł, na rzecz A. D. kwot po 3.000 zł;

7. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej wobec oskarżonego Ł. S. łącznej kary pozbawienia wolności zaliczył okres tymczasowego aresztowania w sprawie od dnia 14 października 2011 roku do dnia 4 czerwca 2012 roku, przyjmując, iż jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności;

8. na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. orzekł o zwrocie dowodów rzeczowych:

- na rzecz K. S. spodni dresowych materiałowych, bluzy dresowej materiałowej oraz butów w kolorze czarnym N. opisanych pod pozycją 4, 5 i 11 wykazu dowodów rzeczowych 1/11 z k. 106,

- na rzecz P. K. (1) spodni typu bojówki oraz butów w kolorze czarnym N. opisanych pod pozycją 9 i 10 wykazu dowodów rzeczowych 1/11 z k. 106,

- na rzecz A. M. spodni typu jeans opisanych pod pozycją 6 wykazu dowodów rzeczowych 1/11 z k. 106,

- na rzecz Ł. S. spodni typu jeans opisanych pod pozycją 8 wykazu dowodów rzeczowych 1/11 z k. 106, obuwiu sportowego N. oraz bluzy z kapturem opisanych pod pozycją 1 i 2 wykazu dowodów rzeczowych 2/83/11 z k. 258,

- na rzecz Ł. B. koszulki z krótkim rękawem opisanej pod pozycją 7 wykazu dowodów rzeczowych 1/11 z k. 106;

9. zasądził od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa kwoty po 700 złotych tytułem zwrotu częściowych wydatków, zwalniając ich od pozostałych wydatków i opłaty.

Powyższy wyrok, w części do zarzutów I i II aktu oskarżenia na niekorzyść oskarżonych P. K. (1), K. S., A. M., Ł. S. zaskarżył prokurator.

Na podstawie art. 438 pkt 1 k.p.k. wyrokowi temu zarzucił obrazę przepisów prawa materialnego:

- poprzez nie zastosowanie art. 57a § 1 k.k., to jest nie przyjęcie iż sprawcy pobicia w dniu 14 października 2011 roku w miejscowości T., ul. (...) na osobach S. S. (1) oraz A. D. dokonali umyślnego zamachu na zdrowie w sposób publiczny i bez powodu a przez to okazując lekceważenie porządku prawnego,

- poprzez błędne zastosowanie art. 69 § 1 i 2 k.k., to jest przyjęcie w stosunku do oskarżonych P. K. (1), K. S., A. M. pozytywnej prognozy, iż nie popełnią oni w przyszłości przestępstwa, co skutkowało orzeczeniem kary pozbawienia wolności z warunkowym jej zawieszeniem na okres próby, podczas gdy postawa sprawców, ich właściwości i warunki osobiste, dotychczasowy sposób życia, działanie w warunkach art. 57a k.k. oraz zachowanie się po popełnieniu przestępstwa nie dają podstaw do pozytywnej prognozy kryminologicznej, a w konsekwencji do zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności, które to naruszenie miało wpływ na treść orzeczenia.

W konkluzji wniósł o zmianę wyroku w części, co do oskarżonych P. K. (1), K. S., A. M., poprzez orzeczenie kary pozbawienia wolności bez warunkowego jej zawieszenia. W pozostałym zakresie o utrzymanie w mocy wyroku Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim.

Wyrok, co do pkt: 1,2,3, zaskarżył również obrońca Ł. S.. W oparciu o przepisy art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia a w szczególności art. 4, art. 5, art. 7, 410, art. 424 § 1 k.p.k. polegającą zwłaszcza na:

a/ bezzasadnym uznaniu, iż Ł. S. był inicjatorem rozboju na osobie K. P. (czyn przypisany w pkt. 2 wyroku) oraz by przed jego dokonanie wchodził w przestępcze porozumienie z innym, nieustalonym dotąd sprawcą w sytuacji, gdy z materiału dowodowego w postaci zeznań pokrzywdzonego i naocznego świadka M. Z. te okoliczności nie wynikają, zaś odosobnione pomówienia w tym zakresie S. P. nie znajdują potwierdzenia w prawidłowo ocenionym przez Sąd materiale dowodowym;

b/ nie uwzględnienie przez Sąd jako okoliczności łagodzącej w zakresie czynu przypisanego w pkt. 2 wyroku przyznanie się do jego popełnienia i pojednanie się oskarżonego ze sprawcą, co miało istotny wpływ na wymiar orzeczonej kary za ten czyn.

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mający wpływ na jego treść polegający na przyjęciu, iż oskarżony S. dopuścił się rozboju na osobie K. P. w typie podstawowym tj. wyczerpującym znamiona art. 280 § 1 k.k., gdy w rzeczywistości, zgromadzony w sprawie materiał dowodowy (zeznania K. P., M. Z., przyjęte przez pokrzywdzonego przeprosiny oskarżonego), wskazuje, iż zasadnym było rozważenie możliwości nadzwyczajnego złagodzenia wymierzonej kary (art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 60 § 2 pkt. 1 k.k.), lub przyjęcie, iż czyn ten stanowił wypadek mniejszej wagi (art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 283 k.k.) i wymierzenie łagodniejszej kary pozbawienia wolności.

W konkluzji wniósł o :

- rozwiązanie kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej w pkt. 3 wyroku;

- zmianę zaskarżonego wyroku w pkt 2 poprzez uznanie, że czyn którego dopuścił się oskarżony S. wyczerpuje znamiona art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 283 k.k. i wymierzenie na tej podstawie łagodniejszej kary pozbawienia wolności, uwzględnienie wobec pojednania się oskarżonego z pokrzywdzonym K. P. i naprawieniem szkody zastosowanie nadzwyczajnego złagodzenia kary tj. art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 60 § 2 pkt 1 k.k. i na podstawie art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 60 § 6 pkt 3 k.k. wymierzenie łagodniejszej kary pozbawienia wolności;

- wymierzenie za czyny z pkt 1 i 2 wyroku kary łącznej w wymiarze 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 5 lat i oddanie oskarżonego w tym okresie, na podstawie art. 73 § 2 k.k. pod dozór kuratora sądowego.

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim rozpoznając powyższe apelacje wyrokiem z dnia 4.10.2013 roku (w sprawie IV Ka 408/13) zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że uzupełnił opis czynu przypisanego oskarżonym P. K. (1), K. S., A. M. oraz Ł. S. w punkcie 1 zaskarżonego wyroku w ten sposób, że po słowach „działając wspólnie i w porozumieniu” dodał słowa: „publicznie i bez powodu, okazując przez to rażące lekceważenie porządku prawnego” oraz uzupełnił podstawę skazania i wymiaru kary za ten czyn o przepis art. 57a § 1 k.k. Ponadto uchylił rozstrzygnięcie zawarte w punkcie 4 i 5 zaskarżonego wyroku, a na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonych wobec P. K. (1), K. S. i A. M. kar pozbawienia wolności zaliczył okresy rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 14 października 2011 roku do dnia 1 czerwca 2012 roku. W pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymał w mocy, zwalniając oskarżonych z kosztów procesu za postępowanie odwoławcze.

Na skutek wniesionej przez obrońcę oskarżonego P. K. (1) kasacji, Sąd Najwyższy w dniu 13.11.2014 roku uchylił wyrok Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 4.10.2013 roku, w odniesieniu do oskarżonego P. K. (1), a na podstawie art. 435 k.p.k. także w odniesieniu do oskarżonych K. S., A. M. oraz Ł. S. i przekazał sprawę Sądowi Okręgowemu w Piotrkowie Trybunalskim do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

#### SĄD OKRĘGOWY ZWAŻYŁ CO NASTĘPUJE:

Apelacja prokuratora okazała się w takim stopniu zasadna, iż na skutek jej wniesienia powstały podstawy do częściowej zmiany zaskarżonego wyroku.

Dla „czystości procesowej” na wstępie rozważyć jednak wypada, w jakim zakresie była rozpoznawana apelacja obrońcy oskarżonego Ł. S.. Otóż nie może ulegać wątpliwości, że postępowanie w przedmiocie przestępstwa zarzucanego oskarżonemu Ł. S. w pkt III aktu oskarżenia, a przypisanego w pkt 2 zaskarżonego wyroku, zostało prawomocnie zakończone w momencie wydania wyroku Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 4.10.2013 roku, rozpoznającego apelację w sprawie IV Ka 408/13. Przedmiotem kasatoryjnego rozstrzygnięcia Sądu Najwyższego był bowiem wyłącznie wyrok Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim, w odniesieniu do przestępstwa przypisanego wszystkim czterem oskarżonym w pkt 1 wyroku Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim. Ewidentnie przemawia za tym też stwierdzenie Sądu Najwyższego zawarte w uzasadnieniu wyroku z dnia 13.11.2014 roku, określające jaki będzie zakres ponownego rozpoznania sprawy przez sąd odwoławczy (k.1541). Dlatego też Sąd Okręgowy w niniejszym postępowaniu odwoławczym, w ogóle nie mógł rozpoznawać apelacji obrońcy oskarżonego Ł. S., w części dotyczącej przypisanego temuż oskarżonemu, w pkt 2 zaskarżonego wyroku, przestępstwa rozboju. W tej sytuacji rozpoznaniu podlegała tylko ta część apelacji, w której obrońca oskarżonego Ł. S. zarzucał rażącą niewspółmierność kary wymierzonej oskarżonemu za przestępstwo przypisane w pkt 1 wyroku Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim.

Przechodząc do omówienia poszczególnych zarzutów apelacji, stwierdzić należy, iż trafnie w apelacji prokuratora podnosi się, że czyn, jakiego dopuścili się oskarżeni w dniu 14 października 2011 roku ma charakter chuligański. Zgodnie z art. 115 § 21 k.k. występkiem o charakterze chuligańskim jest bowiem zachowanie polegające na umyślnym zamachu na zdrowie, na wolność, na cześć lub nietykalność cielesną, na bezpieczeństwo powszechne, na działalność instytucji państwowych lub samorządu terytorialnego, na porządek publiczny, albo na umyślnym niszczeniu, uszkodzeniu lub czynieniu niezdatną do użytku cudzej rzeczy, jeżeli sprawca działa publicznie i bez powodu, albo z oczywiście błahego powodu, okazując przez to rażące lekceważenie porządku prawnego.

Nie może budzić większych wątpliwości, że w przedmiotowej sprawie działanie oskarżonych wyczerpywało powyższe znamiona. Oskarżeni zachowaniem swoim godzili bowiem w takie dobra prawne, jak: zdrowie i nietykliwość cielesna pokrzywdzonych. Przypisany im czyn był popełniony publicznie. Jak od wielu lat przyjmowane jest w orzecznictwie, publiczny charakter czynu oznacza, że ze względu na miejsce, okoliczności lub sposób działania, może ono być postrzegane przez większą, bliżej nieokreśloną liczbę osób (por. uchwałę Sądu Najwyższego z 20.09.1973 roku – VI KZP 26/73 – OSNKW 1973/11/132). W przedmiotowej sprawie zdarzenie rozegrało się w mieście, na jednej z ulic osiedlowych, niewyłączonej z ruchu, a więc dostępnej dla nieokreślonej liczby osób. Zresztą – pomimo zapadłego zmroku – na ulicy tej oprócz oskarżonych i pokrzywdzonych, obecne były też i inne osoby tj. młodzież powracająca ze stadionu (por. uzasadnienie zaskarżonego wyroku k.1227 – 1228).

Zgromadzony materiał dowodowy nie wskazuje przy tym, aby pokrzywdzeni w jakikolwiek sposób dali swoim zachowaniem powód do ich zaatakowania. Wręcz przeciwnie – oskarżeni skierowali swoje agresywne zachowanie wobec przypadkowych pokrzywdzonych, bez jakichkolwiek racjonalnych przyczyn. Słusznie Sąd meriti przyjął, że oskarżeni działali z chęci wywołania agresji, którą zapewne wzmógł wcześniej wypity alkohol. Jeżeli zważyć, że pokrzywdzeni spokojnie wracali do swoich domów po dniu pracy i w miejscu publicznym, bez powodu zostali napadnięci i pobici przez oskarżonych, to nie da się też nie przyjąć, że oskarżeni swym zachowaniem okazali rażące lekceważenie porządku prawnego.

To wszystko powoduje, że popełniony przez oskarżonych występki nosi charakter chuligański, w rozumieniu art. 115 § 21 k.k. Sąd Rejonowy praktycznie doszedł do tego rodzaju konkluzji (słusznie skarżący powołuje się tu na zapis w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku – k. 1238v), jednakże nie dał temu wyrazu w opisie i kwalifikacji prawnej przypisanego oskarżonym w pkt 1 wyroku przestępstwa. Dlatego też należało zmienić zaskarżony wyrok i uzupełnić opis przypisanego oskarżonym P. K. (1), K. S., A. M. oraz Ł. S. w punkcie 1 zaskarżonego wyroku czynu, poprzez przyjęcie, iż oskarżeni działali publicznie i bez powodu, okazując przez to rażące lekceważenie porządku prawnego. Oczywistym jest, że w takiej sytuacji należało również uzupełnić podstawę prawną skazania i wymiaru kary o przepis art. 57 a § 1 k.k.

Sąd Okręgowy odstąpił natomiast od zasądzenia na rzecz pokrzywdzonych nawiązki, o której mowa w art. 57 a § 2 k.k., albowiem w punkcie 6 zaskarżonego wyroku, Sąd Rejonowy zasądził – na podstawie art. 46 § 1 k.k. – na rzecz S. S. (1) i A. D. środki karne w postaci obowiązku naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem oraz zadośćuczynienia za doznaną krzywdę.

Nie jest natomiast trafny zarzut prokuratora, co do zastosowania wobec oskarżonych: P. K. (1), K. S. i A. M. instytucji warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonych kar pozbawienia wolności.

Wbrew twierdzeniom autora apelacji, nie można przychylić się do stwierdzenia, iż tylko bezwzględna kara pozbawienia wolności może zrealizować wobec ww. oskarżonych osiągnięcie celów kary. Decydującym dla zastosowania instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary, jest pozytywna prognoza, co do dalszego postępowania oskarżonego, przy uwzględnieniu jego postawy, właściwości i warunków osobistych, dotychczasowego sposobu życia oraz zachowania się po popełnieniu przestępstwa. Tu, odmiennie niż rzecznik oskarżenia publicznego, Sąd Okręgowy podzielił stanowisko Sądu I instancji, że oskarżeni P. K. (1), K. S. oraz A. M. nie są osobami zdemoralizowanymi i nie jest przekreślona szansa ich resocjalizacji w warunkach wolnościowych.

Skarżący, akcentując w złożonej skardze apelacyjnej wyłącznie okoliczności przemawiające na niekorzyść oskarżonych P. K. (1), K. S. i A. M. nie zauważa, że w przedmiotowej sprawie, wystąpił zespół okoliczności, które Sąd zobligowany był poczytać na ich korzyść. Chodzi tu oczywiście o takie okoliczności jak: fakt przyznania się do winy, uprzednia niekaralność oraz okazanie skruchy. Nie może tu również pozostawać obojętna postawa osób pokrzywdzonych przestępstwem. W przedmiotowej sprawie zarówno A. D., jak i S. S. (1) wybaczyli oskarżonym. Krytyczny stosunek oskarżonych do popełnionego przestępstwa pozwala postawić pozytywną prognozę, iż orzeczone wobec nich kary wolnościowe przyniosą oczekiwane efekty resocjalizacyjne.

Nie bez znaczenia jest też okoliczność, iż oskarżeni, poprzez pobyt w areszcie tymczasowym przez okres 7 miesięcy, otrzymali bardzo poważną przestrożę i nauczkę, że naruszenie prawa nie popłaca i spotyka się z reakcją wymiaru sprawiedliwości. Biorąc pod uwagę, że ci trzej oskarżeni to osoby młodociane, tego rodzaju „doświadczenie” może spowodować przewartościowanie ich postaw i skłonić do przestrzegania porządku prawnego w dalszym życiu.

O tym że oskarżeni wyciągnęli z tego prawidłowe wnioski i zrozumieli, jaki błąd popełnili w swoim życiu, świadczy ich postawa po opuszczeniu aresztu. Jak wynika z wywiadów środowiskowych i dokumentów złożonych na etapie postępowania odwoławczego, oskarżeni kontynuują naukę lub pracują, udzielają się społecznie, posiadają dobrą opinię w miejscu zamieszkania, sumiennie spłacają zasądzone od nich kwoty pieniężne na rzecz pokrzywdzonych i nie weszli w ponownie w konflikt z prawem.

Dlatego też uzasadnione jest w przekonaniu Sądu Okręgowego przypuszczenie, że dla oskarżonych P. K. (1), K. S. i A. M. niniejsza sprawa i całokształt wymierzonych im kar oraz środków karnych, stanowić będzie wystarczającą dolegliwość oraz przestrożę na przyszłość. Uznać zatem należało, że cele kary zostaną wobec ww. oskarżonych osiągnięte, bez uciekania się do osadzania ich w zakładzie karnym.

Niekwestionowanym jest, że wobec sprawców czynu o charakterze chuligańskim nie powinno – co do zasady – stosować się instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary. Nie oznacza to jednak, aby taka możliwość była zupełnie wyłączona. W myśl treści art. 69 § 4 k.k. sąd może warunkowo zawiesić wykonanie kary w szczególnie uzasadnionych przypadkach. Mając na uwadze wyżej już wskazane okoliczności, jak również to że popełnione przestępstwo miało ewidentnie incydentalny charakter w życiu oskarżonych P. K. (1), K. S. i A. M., Sąd odwoławczy uznał, że taki szczególnie uzasadniony wypadek w stosunku do tych oskarżonych właśnie zachodzi. Dlatego też należało pozostawić bez zmiany rozstrzygnięcia zawarte w pkt 4 i 5 zaskarżonego wyroku, uzupełniając jedynie podstawę prawną orzeczenia o warunkowym zawieszeniu wykonania kary o przepis art. 69 § 4 k.k.

Inaczej należało natomiast postanowić w odniesieniu do oskarżonego Ł. S.. Niewątpliwie bowiem przypisane mu przestępstwo pobicia nie było czynem incydentalnym w życiu tegoż oskarżonego, skoro 2 miesiące wcześniej dopuścił się przestępstwa rozboju, za co został prawomocnie skazany. Wprawdzie po opuszczeniu aresztu, oskarżony Ł. S. zachowywał się w miarę poprawnie, to jednak nie ustrzegł się popełnienia występku z art. 178a § 1 k.k. (k. 1594). To wszystko przemawia przeciwko potraktowaniu oskarżonego Ł. S., tak jak pozostałych oskarżonych, i orzeczeniu wobec niego warunkowego zawieszenia wykonania kary. Dlatego też apelacja jego obrońcy nie mogła odnieść oczekiwanego skutku.

Z powyższych względów należało zmienić zaskarżony wyrok w omówionym wyżej zakresie, natomiast w pozostałej części zaskarżony wyrok - jako słuszny i odpowiadający prawu - należało utrzymać w mocy.

O wydatkach kosztach postępowania odwoławczego, Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 635 k.p.k. w zw. z art. 627 k.p.k. i art. 633 k.p.k. Natomiast na podstawie art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity: Dz.U., z 1983 r. Nr 49, poz.223 z późn. zm.), kierując się względami słuszności, Sąd zwolnił oskarżonego Ł. S. od opłaty za postępowanie odwoławcze.